

MINUNILE LUMII

Locuri uimitoare, destinații de poveste

Europa

Minunile Parisului	4
Punți către cer și ape	6
Minuni arhitecturale spaniole	8
Clădirile regale din Londra	10
Mistere pe uscat și pe mare	12
Simboluri germane	14
Vaticanul	16
Relicvele Antichității	18
Misterele lumii subterane	20
Vârfuri de munte și insule	22
Locuințe pentru țari și țarine	24
Castele, palate	26
Un defileu spectaculos.....	28

Asia

Taj Mahal	30
O minune în Orientul Mijlociu	32
În vârful lumii	34
Moștenirea împăraților	36
Parfumata și frumoasa Asie	38
Angkor Wat	40

America

Capitala mondială a Americii	42
Supervulcan și crater de meteorit.....	44
Apele din San Francisco	46
Misterioasele statui gigantice	48
Tărâmurii străvechi	50
Dincolo de ecuator	52
Cascada Niagara	54

Africa

Rămășițele unor mituri	56
În vârful Africii	58
Viața în crater	60
Insulele Canare.....	61

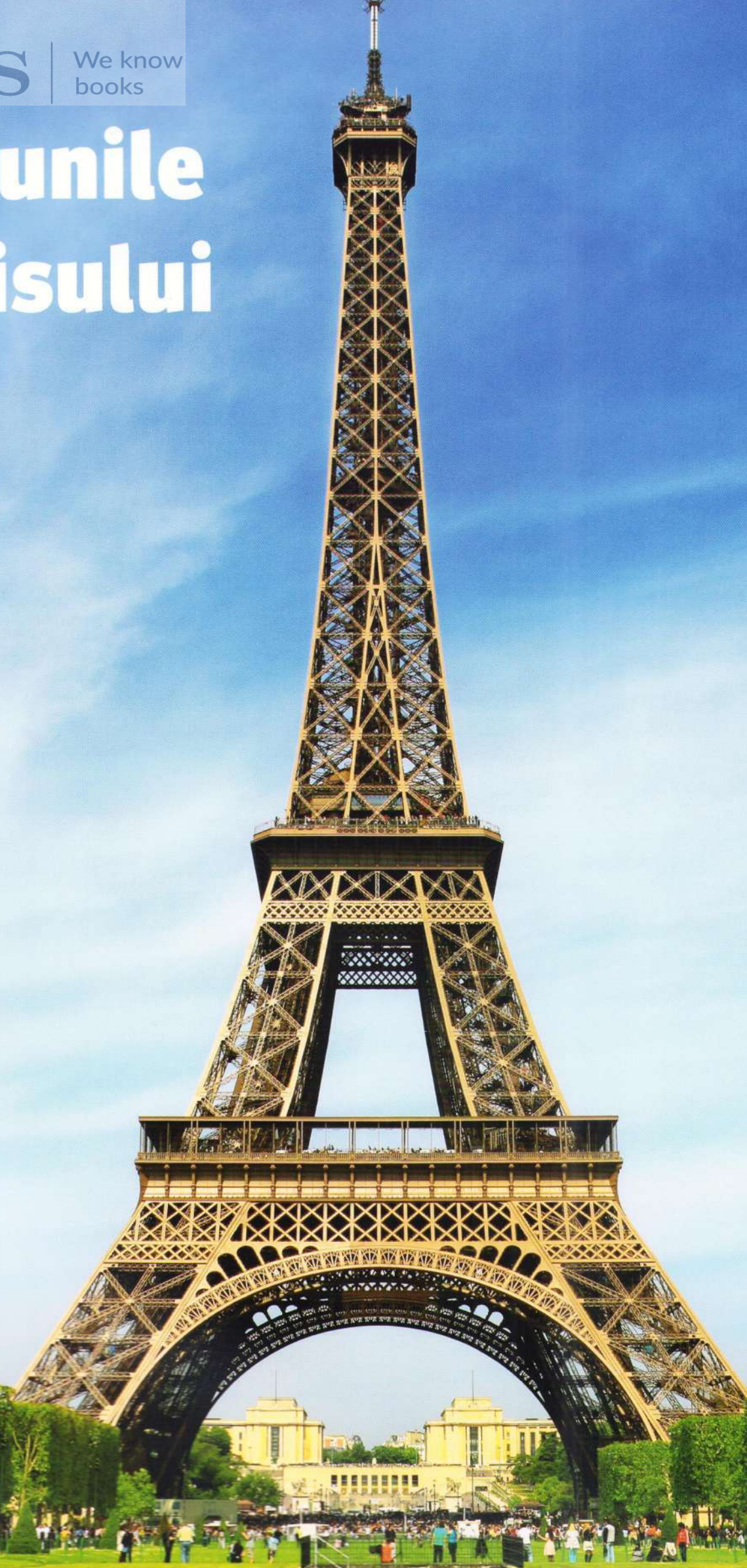
Australia

Perla din Australia	62
Muntele de granit roșu.....	63

LBRIS

We know
books

Minunile Parisului

Turnul Eiffel, cu o înălțime de 330 de metri, a fost construit în inima Parisului, pe malul râului Sena. Acesta a făcut senzație la Expoziția Universală de la Paris din 1889, după ce firma de proiectare condusă de Gustave Eiffel îl abordase mai întâi pe primarul Barcelonei cu ideea construirii turnului de fier. În cele din urmă, magnifica structură a fost ridicată în capitala franceză, în ciuda protestelor unor intelectuali, printre care Alexandre Dumas fiul, Maupassant și mai mulți artiști ai vremii, care considerau că turnul va „desfigura” peisajul parizian. Eiffel a cheltuit o mulțime de bani pe publicitate și articole de ziar în sprijinul turnului și chiar a împrumutat el însuși o parte substanțială din costurile de construcție (8,5 milioane de franci). Turnul a fost finalizat la timp

pentru deschiderea Expoziției Universale, după 26 de luni de muncă asiduă, iar Eiffel a fost numit Cavaler al Legiunii de Onoare. Clădirea a fost vizitată de 2 milioane de persoane în cele șase luni cât a durat expoziția, iar demolarea sa nu a mai fost niciodată luată în considerare. Strămoșii lui Eiffel proveneau din orașul Marmagen din Germania și purtau inițial numele de familie Bönickhausen. Ulterior au luat numele Eiffel, care suna mai franțuzesc, în onoarea locului lor de origine, munții Eifel, și chiar și celebrul inginer a fost înregistrat ca Bönickhausen dit Eiffel, schimbându-și numele în Eiffel abia în 1880. Dacă nu ar fi făcut-o, astăzi am fi cunoscut mândria Parisului drept... Turnul Bönickhausen.

Muzeul Luvru, situat pe malul Senei, este unul dintre cele mai cunoscute și mai vizitate locuri din lume, cu peste 10 milioane de vizitatori pe an, veniți pentru a o vedea pe Gioconda (Mona Lisa) a lui Leonardo da Vinci sau statuia lui Venus din Milo. Clădirea, care se întinde astăzi pe o suprafață de peste 60.000 de metri pătrați, a fost construită în jurul anului 1190 ca o fortăreață menită să protejeze Parisul și pe regii francezi. Când Ludovic al XIV-lea a mutat curtea la Versailles, în 1682, muzeul a devenit o vitrină și o rampă de lansare pentru artiștii vremii. În prezent, muzeul este celebru în întreaga lume, dar originile numelui său se pierd în negura timpului.

Numele *Louvre* provine probabil din latinescul *lupus* (lup), deoarece pe locul unde se află acum muzeul a fost cândva o pădure în care mișunau animalele sălbatice. De asemenea, ar putea proveni din termenul galic-saxon *lauer*, care înseamnă *turn de veghe*. Există și o teorie conform căreia denumirea ar avea legătură cu cuvântul francez *ouvrir*, care înseamnă „deschis” – făcând referire la o clădire cu acoperiș deschis.

Luvrul din Paris găzduiește o colecție atât de bogată încât, chiar dacă ai petrece o jumătate de minut în fața fiecărei opere de artă, tot ai avea nevoie de 100 de zile pentru a le vedea pe toate.

Punți către cer și ape

Unele cărți de joc franțuzești au pe ele o inimă (în franceză, *coeur*) roșie. Același nume se regăsește și în denumirea celebrei biserici romano-catolice din Paris, Bazilica Sacré Coeur. Aceasta se află pe legendara colină Montmartre, în fostul centru artistic, dar nu are decât un secol, fiind finalizată în 1914. A fost construită în memoria celor 58.000 de soldați francezi care au murit în războiul împotriva prusacilor, iar numele Sacré Coeur (Inima Sacră) se referă la inima străpunsă de durere a lui Iisus,

răstignit pe cruce, un simbol al iubirii răscumpărătoare. În Biblie, inima nu este doar o denumire pentru o parte a corpului. Străpungerea inimii lui Hristos simbolizează infinitatea iubirii Sale și coborârea Duhului Sfânt. În Biserica creștină, începând din 1856, sărbătoarea Inimii lui Iisus este celebrată în vinerea care urmează celei de-a doua duminici după Rusalii (la 8 zile după Ziua Domnului), dar este sărbătorită și în prima vineri a fiecărei luni din iunie.

O mare parte din „splendida izolare” a englezilor față de Europa se datorează Canalului Mânecii. Această „îngustare” a Atlanticului separă insula principală a Marii Britanii de coasta de nord a Franței, distanța dintre cele două maluri fiind de 34 de kilometri în punctul cel mai îngust. Înainte de sfârșitul ultimei ere glaciare (acum aproximativ 10.000 de ani), aceasta era o zonă de uscat continuă, traversată de un râu. Pe măsură ce gheața s-a topit, s-a format un mare lac de apă dulce în partea sudică a ceea ce este acum Marea Nordului, iar apele sale au străpuns bariera naturală de calcar din locul Canalului Mânecii pentru a-și găsi drumul spre Atlantic. Astfel s-a format

canalul și, până la construirea tunelului de sub Canalul Mânecii, în 1994, acesta a fost singura cale care a făcut legătura între Anglia și Bătrânul Continent. Numele de *La Manche* vine din franceză și înseamnă „mâneacă” sau „manșon”, făcând referire la forma sa.

Istoria tumultuoasă împărtășită de francezi și britanici se reflectă și în diversitatea numelui canalului. Britanicii încă îl numesc Canalul Mânecii, în timp ce vecinii lor îi spun de mult timp Canal de France.

LBRIS

We know
books

Minuni arhitecturale spaniole

Cea mai faimoasă clădire și cel mai celebru simbol al Barcelonei este Bazilica Sagrada Familia. Aceasta a fost proiectată de Antoni Gaudí, dar acesta a preluat proiectul abia în 1883. Piatra de temelie fusese pusă în ziua de Sfântul Iosif din anul precedent, sub supravegherea arhitectului Francisco de Paula del Villar y Lozano. Biserica Sfintei Familii, care a primit statutul de bazilică în 2010, este probabil cea mai faimoasă piesă de arhitectură care s-a bucurat de implicarea lui Gaudí (peste 40 de ani, dintre care 15 în exclusivitate). Clădirea evoluează și se schimbă în mod constant, formând în același timp un întreg armonios și organic cu împrejurimile sale. Gaudí a adus o abordare îndrăzneată față de proiectele neogotice originale, creând o lucrare mai atemporală. Este posibil ca această clădire

să nu fie niciodată finalizată, deși autoritățile locale au stabilit ca termen-limită pentru predarea finală anul 2026. Numele *Sagrada Família* se referă la Iisus Hristos, Sfânta Fecioară Maria și Sfântul Iosif (sau Sfânta Familie) și este asociat cu librarul bogat care a avut ideea construirii bisericii, José María Bocabella y Verdager. În 1870, acesta a oferit o imagine de argint a Sfintei Familii drept cadou Papei Pius al IX-lea, iar în drumul său spre casă a admirat Sfânta Casă din Loreto. Potrivit legendei, casa Fecioarei Maria a fost dusă acolo de îngeri, iar Bocabella a fost atât de impresionat de frumusețea aceluia sanctuar, încât a dorit să construiască o replică în Barcelona – aceasta devenind ulterior bazilica pe care o vedem astăzi.

Complexitatea sistemului de construcție al Alhambrei nu este doar o iluzie, deoarece este dificil de observat un plan în aranjamentul diferitelor elemente. Sălile nu comunică între ele, camerele fiind legate prin curți centrale.

Spaniolii îi numeau *maurus* sau mauri pe cuceritorii Arabi și berberi care au ocupat o mare parte a peninsulei iberice între secolele al VIII-lea și al XV-lea. Aceștia au fondat, de asemenea, orașul Granada și au început să construiască fortăreața și palatul Alhambra din apropierea acestuia în anii 1220. Lucrările au continuat până la începutul anilor 1400, dar complexul a fost extins ulterior de spanioli cu un palat și o biserică. Numele arab original al Alhambrei era Qasr al-Hamra, care înseamnă cetatea roșie. Semnificația cuvântului roșie vine de la cărămizile de lut uscate la soare din care au fost construite majoritatea zidurilor. Complexul palatului poate fi împărțit în trei secțiuni majore: pe lângă camerele de ședință și cele ale judecătorilor, acesta găzduiește reședința regală și apartamentele femeilor. Alhambra, care încorporează atât elemente arhitecturale islamice, cât și creștine, este inclusă în Patrimoniul Mondial din 1984.

